

Arrest

nr. 165 109 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2014 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 23.04.2013 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 19.01.2015 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij Angola is ontvlucht aangezien hij daar onderworpen zou geworden zijn aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene Angola is ontvlucht aangezien hij daar onderworpen zou geworden zijn aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procédure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de bewering dat het voor betrokkene onmogelijk is om zijn aanvraag om machtiging tót verblijf in Angola in te dienen aangezien dit een procédure is die sowieso meerdere maanden in beslag neemt, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Angolezen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Luanda. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de (eventuele) lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Angolese burgers.

Verder beweert betrokkene dat hij nog weinig connectie heeft met Angola. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2013 in België, heeft cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, heeft op vrijwillige basis deelgenomen aan de cursus 'Wonen' in Gent en een computercursus, is zeer werkbereid, kreeg duidelijk inzicht in de Belgische cultuur, heeft een grote vrienden- en kennissenkring en legt getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het is uiteengezet als volgt:

“Il.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iederen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Il.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Il.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de gegrondheid behoren, namelijk ‘(betrokkene verblijft sedert 2013 in België, heeft cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, heeft op vrijwillige basis deelgenomen aan de cursus ‘Wonen’ in Gent en een computercursus, is zeer werkbereid, kreeg duidelijk inzicht in de Belgische cultuur, heeft een grote vrienden- en kennissenkring en legt getuigenverklaringen voor) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Il.1.4. Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar lokale verankering niet leidt tot verblijf.

De thans bestreden beslissing stelt dat de elementen qua integratie tot de gegrondheidsfase behoren.

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.12.2012 (Cf. Stuk 3). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar sociale verankering niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

Il.1.5. Maar er is meer. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven

opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

Bovendien heeft verwerende partij op geen enkel moment gemotiveerd over de aanwezigheid van de minderjarige broer (...) en zus (...) van verzoekende partij, ofschoon dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier en de aanvraag van verzoekende partij blijkt.

II.1.6. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling

naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op geen enkel moment heeft gemotiveerd over de aanwezigheid van zijn minderjarige broer en zijn zus, terwijl dit duidelijk uit het administratief dossier en de aanvraag blijkt.

Na lezing van de aanvraag blijkt dat verzoeker weliswaar, bij de beknopte feitenuiteenzetting, melding maakt van zijn asielrelaas, waarbij ook een broer en zus zouden betrokken zijn geweest, maar op geen enkel moment heeft verwezen naar de aanwezigheid van deze broer en zus als zijnde een element dat moest worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag. Verzoeker dwaalt dus waar hij beweert dat dit wel het geval zou zijn geweest.

In de mate dat hij erop wijst dat de aanwezigheid van een broer en zus uit het administratief dossier zou blijken, komt de redenering van verzoeker er in essentie op neer dat hij de verwerende partij vraagt om elementen waarvan hij zelf niet heeft gemeend ze te moeten aanbrengen in zijn aanvraag teneinde deze te ondersteunen, ambtshalve toch te gaan beoordelen. Echter, de aanvrager is meester van de aanvraag die hij indient en de argumenten die hij aan het bestuur wenst voor te leggen ter rechtvaardiging ervan. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat zij niet heeft geantwoord op de argumenten die hij zelf niet relevant heeft geacht.

Verder voelt verzoeker zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de elementen met betrekking tot zijn integratie behoren tot de gegrondheid van het beroep. Hij betoogt dat nergens in de Vreemdelingenwet, ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase zouden behoren en dat hij niet begrijpt waarom zijn lokale verankering niet leidt tot verblijf, of minstens zou worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, terwijl dat bij anderen wel het geval zou zijn. Hij verwijst naar een bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van de verwerende partij waaruit dit zou blijken. De elementen van integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheden en een eventuele verwijdering zou nefast zijn voor haar integratie.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing hem niet leert waarom de elementen van zijn verankering niet in aanmerking worden genomen. Hij kan daarin niet worden bijgetreden. De verwerende partij heeft vooreerst, in het algemeen, gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland en de aanvraag als onontvankelijk moet worden afgedaan. In fine van de beslissing wordt dan gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld maar het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek "conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980", onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet wettelijk wordt vastgesteld welke voorwaarden behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke behoren tot de gegrondheidsfase, maar ter zake kan wél worden verwezen naar het arrest van de Raad van State dat ook werd vermeld in de bestreden beslissing. In dit arrest (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), wordt gesteld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Verzoeker, door louter te stellen dat zijn integratie precies fungeert als buitengewone omstandigheid en dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor zijn integratie, toont niet aan dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht. Immers, dit is een gegeven dat voor elke aanvrager geldt.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar een beslissing van de verwerende partij waaruit zou blijken dat de verwerende partij in dat geval wél is overgegaan tot regularisatie op grond van de mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat, moet erop worden gewezen dat de beslissing waarnaar wordt verwezen dateert van 21 december 2012, in een andere juridische context. Overigens, zo uit dit schrijven al zou blijken dat is voorbijgegaan aan de wettelijk verplichte beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dan moet erop worden gewezen dat verzoeker zich hierop niet kan steunen om een onwettige toestand te proberen bewerkstelligen.

2.2.3. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 9bis, het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel de materiële motiveringsplicht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS